

Játssz velem!

– Bántál már meg valamit igazán?

Tesszt váratlanul éri a kérdés. Felém fordítja a fejét, lehúzza az orrára a napszemüvegét, és szalmakalapja karimája alól a "már megint mi jár a fejedben?" tekintetével néz rám. Tess bőrére ráncokat varrtak az évtizedek, panaszkodik a térdeire, na meg a derekára, de még mindig a vesembe lát.

Kortyolok a sörömből. Úgyis mindjárt kiizzadom a nyári hőségben, de a pillanatnyi hús érzés jólesik. Lengedezik ugyan egy enyhe szellő, de a homokból áradó forróság langyossá melegíti. Kinézek a tengerre, ahol egy fehér kirándulóhajó lassan eltűnik a horizont mögött.

– Kinek nincs valami megbánnivalója? – Tess visszatolja a szemüvegét, és visszatér az olvasnivalójához. Ismer már, előbb-utóbb kibököm, mi jár a fejemben.

Évről évre nagyobb a zsivaj itt a parton, lassan alig lehet nyugodt helyet találni. A tenger megnyugtató morajába gyerekek visongása vegyül, miközben vízzel fröcskölnek egymást, és a felnőttek kiáltásai, amint fegyelmezni próbálják őket. Tesszt nem zavarja, békésen olvassa legújabb romantikus könyvét. Igazából engem sem, mostanában egyre több időt töltök az embereket figyelve és a régi időkön tünődve.

– Emlékszel hetvennégy nyarára? – kérdezem, a homokszemeket a lábujjaim között pergetve.

– Szalagos magnón hallgattuk az ABBA dalokat, amiket a rádióból vettünk fel. Elhatároztuk, hogy elmegyünk Waterloo-ba, de aztán sosem jutottunk el.

Nem tudom, Tess hogyan csinálja, de olyan részletekre emlékszik, amelyek számomra régen feledésbe merültek: ki volt az elnök, melyik volt a legmenőbb autó vagy a legnépszerűbb tévéműsor. Számomra összefolynak az évek.

Tess rám néz, és érzem a ki nem mondott kérdést a tekintetében.

– Hetvennégyben mulasztottam el életem legnagyobb lehetőségét – mondom, és nagyot húzok a sörből.

Fiatalok voltunk, friss házasok, tele tervekkel és álmokkal, mint minden fiatal pár, azt hiszem. Nászutunkon beleszerettünk a mediterrán tengerbe, és később, amikor csak tehattük, tengerpartra mentünk nyaralni. Akkor az árnyék és hideg sör helyett a napozást és a vízben való hancúrozást részesítettük előnyben.

Abban az évben ugyanitt, a Côte d’Azur-on nyaraltunk. Akkor még kevesebb volt a luxusszálloda, és kisebb volt nyüzsgés, de a homokos part nem sokat változott. A homokról mindig a végtelen idő jutott eszembe. Emberek milliói jöttek-mentek, taposták talpuk alatt, de a homok ugyanaz maradt, érzéketlen az idő és az emberek elmúlására.

Egy kis házat béreltünk Léoube-ban, és minden nap lejöttünk a tengerhez. Két fürdőzés között szunyókáltam, vagy a tengert bámultam, és megpróbáltam nem gondolni arra, hogy nemsokára vissza kell térni a prezentációkhoz és kimutatásokhoz.

A kislányt is így vettem észre. Játékosan ugrándozva ballagott a parton, bokáig a hullámokban, amelyek fel-felcsaptak a térdéig, majd visszahúzódtak a lábujjáig. Fehér ruhát viselt, amelyet a könnyű szél játékosan tekergetett a combja körül. Hosszú, szőke hajába is bele-belekapott; hol a kislány arcába fújta, hol kisimította belőle. Majdnem olyan aranybarna színe volt, mint a gyermek bőrének. Nem lehetett hat évesnél több, és a gyerekek gondtalanságával fröcskölte mezítláb a vizet. Egy piros műanyag vödröt tartott a kezében, időként lehajolt, felszedett egy kagylóhéjat, és beletette. Amikor közel ért felnézett, tekintetünk találkozott. Néhány pillanatig csak nézett rám, aztán elmosolyodott, és hívogatóan integetni kezdett.

Körbenéztem, talán az anyukáját hívja, de leszámítva az idős házaspárt, és egy hason olvasó tinédzser fiút, senki sem volt a közelben. Amikor visszanéztem rá, még lelkesebben intett, mintha azt mondta volna, "igen, te ott, neked integetek, gyere ide légyssi!" Tess a pléden elnyúlva élvezte a napot, szalmakalappal a fején. Talán el is szundikált.

Tétován felálltam, és a kislány felé indultam. Ő is közeledett felém, és ott találkoztunk, ahol a partra érkező hullámok elhaltak.

– Szia, Lillen vagyok – mondta mosolyogva. – Akarsz velem játszani?

Tessel néha beszéltünk arról, hogy majd akarunk gyereket. Valamikor évek múlva, amikor már felépítettük a karrierünket. Ragyogó kék szemével, Lillen tökéletes mintaként állt előttem. Egy fiút és egy lányt terveztünk. Persze így utólag nem bánom, hogy két lányunk született,

és egyik sem kék szemű – Cora fekete hajával inkább rám hasonlít, Emilynek pedig barna a szeme, mint Tessnek.

– Szia, a nevem Thomas – mondtam. – Egyedül vagy?

– Anyukám közel van. – Kezével határozatlanul mögém intett.

Tényleg nem lehetett messze, ha a kislány nyugodtan sétálgat a parton.

– Mit szeretnél játszani? – kérdeztem.

– Még sosem építettem homokvárat.

– Gyerekkoromban csináltam néhányat, nem olyan nehéz. De szükségünk lesz a vödörre a bástyákhoz.

Elgondolkodva nézett a vödörbe, aztán gondosan kirakta az összegyűjtött kagylókat a homokra, ahol a hullámok nem moshatták el őket.

– A homokvár-építés egyszerű, de van egy titka. – Letérdeltem a homokba, ő pedig mellém kuporodott, és komoly, várakozásteljes arccal nézett rám. – Minden a nedvességen múlik. Ha túl száraz a homok, volt vár, nincs vár.

Amikor kezemmel ásni kezdtem a leendő vizesárkot, ő is munkához látott.

– Egyszer láttam egy igazi várat – mondta Lillen. – Az teljesen máshogy nézett ki. Kristályból épült, és a falai még ennél is magasabbak voltak. – Felpattant, lábujjhegyre állt, és nyújtózkodva mutatta. Aztán visszaguggolt, és folytatta az ásást. – Régen volt, már nincs meg a vár. A katonák lerombolták, pedig nagyon erős volt, és a hercegnő, aki benne élt, nagyon kedves. Ezt kaptam tőle, ugye szép?

Leporolta kezéről a homokot, és egy medált mutatott, amelyet a nyakában viselt. Felemelte, amíg a

lánc engedte, hogy jobban lássam. A medál Lillent és egy valamivel idősebb lányt ábrázolta, mégpedig rendkívül élethűen. Hunyorogva közelebb hajoltam. Valóban megmozdultak az alakok a képen? Mielőtt alaposabban szemügyre vehettem volna, visszacsúsztotta ruhája alá, mint egy féltett kincset.

Nem egészen értettem, milyen hercegnővel találkozhatott, és hogyan láthatta Lillen a várat, ha már nincs meg, de mielőtt rákérdezhettem volna, kíváncsian rám nézett:

– Ugye neked még nincs gyereked?

– Nem, még nincs.

– Majd lesz – mondta, és visszafordult a munkájához. – Emilynek fogják hívni, barna haja lesz, és a kutyusát Charlie-nak nevezi el.

Abbahagyam az ásást, és rábámultam. Lillen csak mélyítette tovább az árkot, középre húzva a homokot, ahogy én is csináltam.

– Tessék? – kérdeztem. – Ezt honnan veszed?

Lillen megvonta a vállát.

– Találkoztam vele.

Hirtelen nem tudtam mit mondjak. Ekkor kezdett gyanús lenni, hogy valami nincs rendben ezzel a kislánnyal.

– Mikor? – kérdeztem.

– Amikor hét éves lesz.

Folytattam a homokvár-építést, közben feltűnés nélkül körbenéztem, hátha meglátom az anyukáját. Továbbra sem láttam senkit, aki szülőnek nézett volna ki.

– A közelben laktok? – kérdeztem.

– Igen. Régen messze laktunk, de csúnya bácsik jöttek fegyverrel. Anyu és apu nagyon félt, és eljöttünk

onnan. Kár, pedig szép házunk volt. – Felnézett az égre, mintha keresne valamit, aztán csalódott grimasszal visszafordult. – Anyu megmutatta, hogy innen is látszik, de csak éjszaka, mert most nagyon süt a nap.

Megint csak értetlenül néztem rá, de ő teljes figyelmét a homokvárnak szentelte.

– Kész a vizesárok! – lelkesedett. – És most?

– Most csinálunk ide egy nagy kupacot, az lesz a kastély. Aztán körbe vesszük fallal, hogy az ellenség ne tudja elfoglalni.

Lillen a sarkára ült, csupa homok kezeit maga előtt tartva. Komolyan nézett rám.

– Mi lesz, ha átmásznak a falon?

Minden gyerek ennyire komolyan veszi a homokvárépítést?

– Majd elég magasra építjük, hogy ne tudjanak.

Lillen elgondolkodott, szóra nyitotta a száját, de meggondolta magát, és ismét becsukta.

– Jó – mondta.

Egy ideig apró kezeivel paskolta az épülő várfalat, majd elmélyülten figyelte, ahogy megtöltöttem a vödret homokkal, fejre fordítottam, megkocogtattam, és felemeltem.

– Óóó! – álmélkodott, miközben kicakkoztam a homokhenger tetejét.

– Így ni, kész az egyik bástya.

– Most én! – Igyekezett mindent úgy csinálni, ahogyan tőlem láttam, és bár egy kissé csorbára sikerült a műve, gyorsan kijavítottam egy marék homokkal.

Homokvárépítő tudományom nagyjából ki is merült, de sikerült még annyi kreativitást kiizzadnom magamból, hogy középre összepaskoljunk egy négyszögletes dombot,

tetején egy vödör formázta kupaccal, amire rá lehetett fogni, hogy kastély vártoronnyal.

Lillen gyermeki lelkesedéssel tapsolt.

– Gyönyörű homokvár! Köszönöm!

Mielőtt megszólalhattam volna, két kezeckéjébe fogta a kezemet, és azt mondta:

– Gyere, most játszunk mást! Meglátod, az is vicces lesz.

Ekkor a világ megfordult körülöttünk. Az egész csak egy pillanatig tartott, azt hittem megszédültem a napon, viszont ami utána történt, arra nem voltam felkészülve.

A hotelszobánkban találtam magamat, még mindig Lillen kezét fogva.

– Mi a... mi történt? – Értetlenül fordultam körbe. Semmi kétség, a mi szobánk volt, a ruháink az ágyon heverték, pont úgy, ahogyan hagytuk őket.

Hogy a fenébe kerültünk ide?

– Tudok egy mókát – mondta Lillen –, de anyukám azt tanította, hogy van, ahová nem illik fürdőruhában menni. Gyere, vedd fel rendes ruhát!

Lerogytam az ágyra. Hallucinálok? Remegő kézzel tapogattam meg a takarót, teljesen valóságosnak tűnt. A homlokomat dörzsölve próbáltam értelmet találni abban, ami éppen történt.

– Vegyél fel nadrágot és szép inget! Étterembe megyünk!

– Sehová sem megyünk! – csattant a hangom.

Lillen ijedt szemekkel nézett rám.

– Nézd kicsim – próbáltam egy kis kedvességet csempészni a hangomba –, nem tudom, hogy mi történik, de azt hiszem, nem vagyok jól.

Lillen komoly arccal ült le mellém, kezét a karomra tette.

– Figyu, minden rendben! Semmi baj! Tényleg! Biztosan furcsa, hogy csak úgy ugrálunk, de nem olyan nagy dolog. Csak fogd meg a kezem, és akkor elviszlek. Annyi minden vicceset lehet játszani. A homokvárat is nagyon szeretem.

– Szóval te... ugrálni tudsz a... helyek között?

– Aha! Anyu is tud. Apu nem, de Anyu mindig elviszi, amikor együtt mennek. Anyu mondta, hogy ahol régen laktunk, sokan voltak olyanok, mint mi. Itt, ahol most lakunk csak mi tudunk ugrálni, sajnos. Anyu azt mondta, hogy a genatuka miatt van, de azt még nem tudom, mit jelent. Asszem nektek más genatukátok van, mint nekem és anyunak. Bocsi, mindig elfelejtem, amikor nagyon játszom. Akkor jössz, vagy nem? Fel kell öltöznöd szépen!

Leugrott az ágyról, és kezemnél fogva a szekrény felé húzott. Valami baj ért, elvesztettem az eszméletemet, és most álmodom? Vagy az elmém játszik velem? Lillen apró keze puha és meleg volt az enyémben, és közelebb hajolva éreztem a haján a tenger sós illatát. Minden olyan valóságosnak tűnt. Öntudatlanul is szót fogadtam, miközben értelmes magyarázaton törtem a fejemet. Nem is emlékszem hogyan került rám a farmerem a vászoncipóm és egy fehér póló, csak arra eszméltem fel, hogy Lillen ismét a kezemet fogja.

– Mehetünk?

Mielőtt tiltakozhattam volna, megfordult a világ, és ott álltunk egy étteremben. Eltartott néhány pillanatig, mire felfogtam a változást.

Első pillantásra átlagos helynek látszott. Fekete nadrágos, fehér inges pincérek járkáltak az asztalok között, láthatóan nem a gyorsaságukért kapták a fizetésüket. Maga az étterem elegáns volt, barna faberakás a falon, háromágú, virágot formázó lámpák és apró-mintás padlólapok. Sült hús illatát éreztem, amihez evőeszközök diszkrét koppanása és csengése társult. Odakint, az utcán zúgva szakadt az eső, de jól kivehető volt egy busz oldalán egy férfi arcképe és a felirat: "Jacques Chirac pour président". Ki a fene az a Chirac? A nemzetközi politika sosem volt az erősségem. Szemem megakadt az egyik asztalon fekvő újság címlapján: Le Soir. Minden bizonnyal Franciaországban voltunk. Szédítő volt belegondolni, hogy több száz kilométert tettünk meg egy szempillantás alatt. Csak évtizedekkel később jöttem rá, amikor megláttam Chirac nevét a hírekben, hogy ezerkilencszázkilencvenöt Párizsában jártunk.

Lillen lassan körbefordult, mint aki keres valakit. Egyszerre felderült az arca, és az egyik asztal felé húzott, ahol egy hölgy evett ötéves forma kisfiával. Már a desszertnél tartottak, az anyuka egy falat sajtortát szúrt éppen villájára, a kisfiú pedig csoki mousse-ot kanalazott. Amikor az asztalukhoz értünk, a hölgy kérdő tekintettel pillantott fel rám. Lillen habozás nélkül megragadta a fiú kezét, taszított egyet rajta, az egész kanál édesség pedig a srác ingjén landolt. Ő ijedten hőkölt hátra. Az ingen éktelenkedő foltra meredt, szája lefelé görbült. Az anyuka meglepetésében szóhoz sem jutott, de nem is vártuk meg mire magához tér. Lillen már ráncigált is el az asztaltól, magában kuncogva. Egy "bocsánat!"-ot hátrakiabálva engedtem magamat elhúzni a tett színhelyéről. Szégyelltem magamat a kis csínytevő helyett is.

– Ilyet nem illik csinálni Lillen! – szoltam rá, bár igazából örültem, hogy megúsztam a leszúrást, amit az anyukától kaphattam volna. De miért is éreztem magamat felelősnek? Nem is ismerem ezt a kis lurkót. Bolond voltam, hogy hagytam magamat belerángatni.

Beértünk egy oszlop mögé, a világ körbefordult, és az étterem eltűnt. Lillen hangosan kacagott.

– Láttad milyen arcot vágta? – kérdezte két csilingelő nevetés között.

Egy járdán álltunk, felhőkarcolók között, egy félreeső kapualjban. A környék New Yorkra emlékeztetett. Ezek a csupa üveg és acél épületek azonban jóval magasabba szöktek. A járda tömve volt emberekkel, és az öltözködés sokszínűsége rögtön megragadta a tekintetemet. Nem csak a színek kavalkádja lepett meg, hanem a ruhák merészsége is, mintha egységesen összementek volna a szoknyák és szűkebbé váltak volna a nadrágok. Idegennek éreztem magamat. Szerencsére senki sem figyelt fel ránk, nem tulajdonítottak különösebb jelentőséget egy farmeres-pólós férfinak és egy fehér ruhás kislánynak.

A forgalom zaja körbevett bennünket, autók zúgtak, fékek csikorogtak, dudák kürtöltek. Megbámultam egy furcsán lekerekített autót, ami zajtalanul suhant az úton, mintha nem is lett volna benne motor. Mielőtt azonban alaposabban szemügyre vettem volna, Lillen már húzott is maga után. Az embereket kerülgetve szaladtunk a sarok irányába. Lillen talpa csattogott a betonon, de úgy tűnt, nem zavarja, hogy mezítláb van. Vállammal nekiütköztem egy férfinak, aki egy újságos bódé mögül lépett ki, és majdnem fellöktük egymást. Gyors bocsánatkérésre volt csak időm, Lillen húzott tovább.

– Siess, mert lekéssük!

– Lekéssük? Mit?

Megtorpant, körbenézett, majd elengedte a kezemet. Odalépett egy sötét öltönyös, fiatal férfi mögé, aki többedmagával a zöld gyalogos lámpára várt. A férfi gondolataiba merülve nézett előre, talán lélekben már az irodában járt. Lillen óvatosan az aktatáskája zárjához nyúlt és kinyitotta az egyiket. Már emeltem a kezemet és az ajkamon volt a figyelmeztetés, amikor a másik csatot is kipattintotta, és a táska tartalma kiborult. Papírok szóródtak szanaszét a járdán.

– Affenébe! – mondta a férfi, és lehajolt, hogy összeszedje őket. A mellettem álló szőke, kosztümöt viselő fiatal nő odalépett, és leguggolt le mellé, hogy segítsen.

Lillen kuncogva táncolt vissza mellém.

– Ez mire volt jó? – kérdeztem összevont szemöldökkel.

– Vicces – mondta, de arckifejezésemet látva elkomolyodott. – Szerinted nem?

– Én biztosan nem találnám annak a bácsi helyében.

– Mert csak azt látod, ami az orrod előtt van! Jól van, játszunk mást!

Megfogta a kezemet, és már jött is az ismerős szédülés.

Ez a helyváltoztatásos dolog még mindig sokként ért. Annál is inkább, mivel ezúttal egy csupasz, szürke szobába érkeztünk. Egy szürke pléddel letakart vaságy, egy egyszerű asztal állt benne széssel és egy WC, minden elkerítés nélkül, csak úgy a sarokban. A hátam mögül kiabálást hallottam, valaki átkozódott. Megfordultam, és hirtelen gyanúm beigazolódott: egy börtöncellába

érkeztünk. Egy férfi támaszkodott az egész falat elfoglaló rácsnak, nekünk háttal, arcát a vasnak szorítva, kifelé nézve. Izzadságszag facsarta az orromat.

Nem mertem megszólalni, nehogy a férfi figyelmét magunkra vonjam. Megrángattam Lillen kezét, jelzésként, hogy lépjünk le innen, de ő nem figyelt rám. Csípőre tette kezeit, és a férfire kiáltott:

– Raul Mendez!

A férfi megpördült, és amikor meglátott minket, háromszor vetett keresztet gyors egymásutánban.

– Raul Mendez, te egy gyáva alak vagy! – kiáltotta Lillen. – Állj végre a sarkadra!

Azzal Lillen megfogta a kezemet, és már ott sem voltunk. Amit utoljára láttam, az Raul arckifejezése volt, amint tátott szájjal bámul Lillenre.

Megkönnyebbültem, hogy kikerültünk a börtöncellából, de gyúlt bennem a harag Lillen iránt. Cuki kislány léteére nagyon is pimasz tudott lenni. Tíz perce hagyhattuk ott a hotelszobát, és már mennyi csínyt tett!

– Anyukám is ezt szokta mondani néha apukámnak – mondta Lillen vigyorogva.

– Tessék?

– Hogy álljon a sarkára.

– Az előbb tényleg egy börtönben voltunk?

– Aha. Szomorú, ugye?

– De miért...

Félbemaradt a kérdés, mert tudatosult bennem, hogy ismét máshová érkeztünk. Egy félhomályos szobában álltunk, a redőnyök résein alig szűrődött be fény, kellett egy kis idő, hogy hozzászokjon a szemem. Az előbbi izzadságszag helyett most az erős fertőtlenítő készített fintorra, és az a jellegzetes szag, amit öreg, magatehetetlen

emberek szobájában érzel. A szoba közepén idős férfi feküdt lehunytt szemmel, csupa ránc arca időnként megrándult, ősz haja csapzottan tapadt a homlokára. Szájából cső vezetett az ágy mellett lévő lélegeztető géphez, és gyámoltalan testét elektródák kötötték össze az orvosi műszerekkel, amelyek lámpái villogtak, miközben ütemes pittyegés hallatszott.

Lillen elengedte a kezemet, és a műszerekhez futott. Elmélyülten tanulmányozta a kijelzőket és a világító gombokat.

– Te tudod, hogyan működik? – kérdezte.

– Tessék? Nem... fogalmam sincs. Lillen, nehogy...

A kislány az egyik gép gombjait kezdte nyomogatni. Az ütemes csipogás helyét folyamatos, hangos sípolás váltotta fel.

– Mit csinálsz? Nem szabad! – kiáltottam rá, odaugorva. Kétségbeesetten próbáltam rájönni mit nyomkodhatott el, de ő megragadta a kezemet, és a szoba eltűnt.

A világ megint körbefordult, és ismét a hotelszobában álltunk.

– Ez meg mi volt? – kiáltottam rá minden ijedelmemet és értetlenségemet beleadva.

Lillen dacosan csücsörített a szájával.

– Szerintem mókás volt.

– Mókás? – A hajamba túrtam. – Össze-vissza nyomkodni egy beteget ellátó műszert nem játék! Biztosan azok tartották életben. Vissza kell mennünk, és segítséget hívnunk!

Lillen arcáról lehervadt a mosoly.

– Jól van, lehet, hogy az utolsó nem volt annyira vicces, de a többi igenis az volt!

– Nem játszatsz mások életével, Lillen! Szétszórni egy üzletember papírjait! És ha fontos tárgyalásra ment volna? Mi van, ha egy üzlettől esett el? A főnökei biztosan nem dicsérték meg! És az étterembeli dolog sem volt valami szép. Láttad a kisfiú arcát? Majdnem sírt. És miért ripakodtál rá a férfitra börtöncellában? Gondolod, pont erre volt szüksége a szerencsétlennek, nem volt elég baja?

Kezemet a csípőmre téve korholtam. Pont úgy festhettem, mint egy mérges szülő.

Lillen felfújta az arcát, ő maga is csípőre tette a kezét.

– Veled sem lehet játszani, te is pont olyan vagy, mint a többi buta felnőtt!

– Én vagyok a buta? Azt hiszed, csak úgy megjelenhetsz, és felboríthatod mások életét? Erre tanított anyukád?

– Anyu igenis nagyon okos! Mindig tudja, hogy mit lehet játszani és mit nem. És nekem is megtanította. Mert nem vagyok buta.

Jézusom, hogyan kell lenevelni egy gyerkőcöt a rosszaságról? Szép kis firma lehet az anyja, ha ilyenekre tanítja!

– Nem mondtam, hogy buta vagy. – Ráztam az ujjam felé. – De nem szabad így viselkedni!

Lillen engem utánozva apró ujját rám szegezte.

– Hát tudd meg, hogy a csokifolt miatt a kisfiú és anyukája hamarabb ment el, és az autó nem ütötte el őket! A bácsinak a néni segít összeszedni a papírokat, és össze fognak házasodni, és gyerekeik lesznek, akikkel igenis lehet játszani, mert nem olyan pukcancok lesznek, mint te! Raul pedig makacs, mint egy csacsi, és csak azért is összeszedte magát, és fele lebbezett, és kiszabadult a

börtönből. Annak a csipogó micsodának a fütyülése miatt bejött a nővérke, pont azelőtt, mielőtt a bácsi nagyon beteg lett. Pont megmentette a bácsit. Szívfraktus. Anyu mondta, hogy így hívják. Szívfraktus. De úgy látom, te is csak egy buta felnőtt vagy, aki mindig meg akarja mondani, hogyan játszszak. Hát igenis tudom, hogyan kell! Anyukám megtanított, és azt mondta, hogy ügyes vagyok. És én az anyukámra hallgatok, nem rád! És nem is játszok veled tovább!

Azzal eltűnt.

Még mindig magam előtt láttam mérges arccockáját, ahogy csípőre tett kézzel előre hajolva rám ripakodik. Aztán a kép elillant, és úgy néztem körbe a szobában, mint aki álomból ébred. Csak álltam döbbenetben, és próbáltam a helyére tenni Lillen utolsó mondatait. A csoki mousse-t és az elkerült autóbalesetet. A járdán szétszóródott papírokat, és a férfi segítségére siető nőt. A döbbenetben bámuló rabot. A beteg férfit az ágyon. Lehetséges, hogy amit apró csínytevéseknek véltem, valóban életeket fordítottak más irányba?

Tanáctalanul ballagtam le a partra. Lerúgtam a cipőmet, lehúztam magamról a pólót és a farmert, és leültem a még mindig napozó Tess mellé. Órákig bámultam a tengert.

A hullámok ma is ugyanolyanok, mint akkor. Nézem, ahogy egy szörfös elveszíti egyensúlyát, és a vízbe pottyan. Elmerül, de kisvártatva már mászik is vissza.

– Szóval ezért nem lehetett veled értelmesen beszélni akkor egész délután? – kérdezi Tess.

– Ilyen jól emlékszel arra a napra? – kérdezem.

– Viccelsz? Egész délután a kefét ettem. Minden megfordult a fejemben, még az is, hogy valakivel összeszúrtd a levelet a szállodában.

Elnevetem magam.

– Ennek kevés volt a valószínűsége, fülig beléd voltam esve.

Tess játékosan a karomra csap.

– Azt mondod, megbántad?

– Viccelsz? Milyen gyakran van az embernek lehetősége változtatni a sorson?

– Minden döntésünkkel ezt tesszük.

– Az más. Hányszor tudsz visszamenni, és helyretenni, ami félresiklott? A mai eszemmel benne lettem volna Lillen minden egyes csínytevéésében.

Egy ideig csendben ülünk.

– Miért most? – kérdezi Tess.

– Hm?

– Miért épp most mesélted el?

– Látod ott azt a fiatal nőt a kislányával?

– Akik homokoznak? Mi van velük?

A nő épp felnéz, tekintetét körbejártatja a parton. Hívogatóan integetek neki. A kezét a szeme fölé emeli, hogy árnyékolja a napot. Talán nem biztos benne, hogy neki szólt a hívás. Megint intek, hogy jöjjenek közelebb. A nő mond valamit a kislánynak, mindketten felállnak, és kézen fogva elindulnak felénk. A meleg nyári szél fújja szőke hajukat, a kislány kiköpött anyja. Megállnak előttünk néhány lépésnyire, és mielőtt a nő feltehetné a kérdést, megszólítom:

– Nagyon kedves, hogy idefáradtak! Régen találkoztunk, Lillen.

A nő félrefordítja a fejét, homlokát ráncolva koncentrálni, aztán arca felderül.

– Thomas, ugye? – Most már mosolyog, a kislányához fordul. – Leila, ez itt Thomas bácsi, anyut ő tanította meg homokvárat építeni.

Szemem sarkából látom, amint Tess elkerekedett szemmel néz rájuk.

– Tényleg? – Leila ragyogó mosolyt küld felém, aztán anyukájához fordul. – Szeretek homokvárat építeni. Eszembe jut róla a királylány, tudod, akit meglátogattunk.

– A magas falú várban? – kérdezi Lillen a kislányát, de igazából engem figyel.

– Aha – mondja Leila. – Azt mondtad, én is kaphatok olyan nyakláncot, mint te!

– Persze kicsim.

Lillen tekintete összekapcsolódik az enyémmel. Úgy érzem, kék szeme a lelkembe lát. Még mindig engem néz, mikor a kislányához szól:

– Leila, van kedved "hozni helyre"-t játszani? Thomas is biztosan szívesen csatlakozna.

– Jaj de jó! – A kislány tapsikol örömeiben. – Gyere Thomas, pukkasszuk ki Ben lufiját!

Nem is kérdezem, ki az a Ben, és miért fontos a lufipukkasztás. Szíven a torkomban dobog, ahogy felállok, és megfogom Leila felém nyújtott kezét. Apró, puha és meleg, épp mint Lilléné volt annak idején.

– Én most akkor... – nézek Tessre, aki csak int, hogy menjek csak. Aztán Lillen felé fordulva megpaskolja a székét. – Üljön csak le, kedveském, és meséljen!

– Először fel kell öltöznöd – mondja nekem Leila. – Nem jöhetsz fürdőnadrágban!

– Tudom.

– Mehetünk?

Bólintok, és megszorítom a kezét. A világ
körbefordul körülöttem.

Copyright:

Nevezd meg! - Ne add el! - Ne változtasd! 3.0

Unported (CC BY-NC-ND 3.0)